

Intervju – dr. Jože Pezdirnik

Janez TUŠEK

Spoštovani dr. Pezdirnik, ob vašem odhodu v pokoj vam v imenu revije Ventil iskreno čestitamo in vam želimo veliko zdravja, zadovoljstva pri delu in plodnega sodelovanja z našo revijo tudi v bodoče.

Ob tej priliki bi vam radi zastavili nekaj vprašanj, da naši bralci bolje spoznajo vaše bogato znanstveno, strokovno in drugo delo.

Ventil: Prosim, da na kratko opišete vaša mlada leta in okoliščine, ki so pogojevale odločitev za poklic v strojniški dejavnosti. Za katere srednje šole in za kateri študij so se vaši vrstniki takrat najpogosteje odločali?

Dr. Pezdirnik: Rojen sem bil l. 1947, osnovno šolo sem obiskoval najprej 4 leta na Dovjem in nato še 4 leta v Kranjski Gori, šolanje pa nadaljeval na Gimnaziji Jesenice. Ker doma ni bilo denarja, sem za nadaljnji študij nujno potreboval štipendijo. V Železarni Jesenice so mi povedali, da bom zanesljivo dobil štipendijo za študij strojništva, za katerokoli od ostalih področij pa najbrž ne. Ker, podobno kot velik del današnje mladine, ne bi imel od česa živeti v Lju-

bljani, sem se odločil za strojništvo. Matematika mi v gimnaziji ni delala težav, fiziko pa sem sploh imel rad in sem jo tudi kot izbirni predmet pri maturi opravil z odliko. Nisem pa bil izrazito tehnično usmerjen in bi zelo verjetno diplomiral tudi na skoraj katerikoli drugi fakulteti, le medicina me je odbijala. Odločilna je bila možnost pridobitve štipendije.

Takrat se je po končani osnovni šoli mnogo manj vrstnikov odločilo za nadaljevanje v srednji šoli, kot je to dandanes. Tisti, ki so se, pa so se večinoma vpisali na Gimnazijo Jesenice ali na Tehnično srednjo šolo strojne ali metalurške smeri na Jesenicah. Jeseniška občina je bila tedaj večja kot danes, štela je približno 30.000

prebivalcev. Le redki so se odločili za srednjo šolo izven občine; to so bila področja elektrostroke, ekonomije, pedagogike, medicine, ...

Z Gimnazije Jesenice smo takrat, leta 1966, od približno 70 maturantov trije šli na Fakulteto za strojništvo v Ljubljani in vsi trije brez pavziranja »prišli skozi«. Sošolci so se odločali tudi za študij metalurgije, elektrotehnike, prava, arhitekture, za pedagoške poklice itd. Takrat se nas je za tehnične študije, posebno strojništvo, odločalo relativno več kot dandanes. Bil pa je v tistih časih diplomirani inženir tehničnih strok v »jeseniškem koncu« ugleдна osebnost z vidno nadpovprečnim življenjskim standardom.

Ventil: Kakšen je bil takrat študij strojništva? Ali se je močno razlikoval od današnjih študijskih vsebin?

Dr. Pezdirnik: Študij strojništva je takrat veljal za zelo zahteven, težak. Študijske vsebine so bile po mojem in po mnenju številnih (večine ?!) mojih kolegov bolj aplikativne. Takratni predavatelji – profesorji – so vsi, ali vsaj velika večina, prišli na ta delovna mesta iz gospodarstva. Niso bili tako »SCI oziroma znanstveno ugledni«, kot so današnji, kljub temu pa nas je diplomante strojništva gospodarstvo z veseljem zaposlovalo in smo se tam dobro »uigrali«.

Ventil: Kako hitro so znanja, ki ste jih pridobili v času študija, zastarala?

Dr. Pezdirnik: Znanja zagotovo niso tako hitro zastarala kot zadnja

Predstavitev razvojnega dela v Laboratoriju za pogonsko krmilno hidravliko na FS Ljubljana

desetletja. Znano pa je, tudi med študenti, da se tudi dandanes predavajo nekatere zastarele tematike in aplikacije, ki so v industrijskih okoljih že zgodovina. Nekaterih tehnično-fizikalnih osnov, ki veljajo in »živijo« v sodobnih industrijskih okoljih že desetletja, pa študenti ne poznajo, a so temelj naj sodobnejših sistemov v pogonsko-krmilni hidravliki; govorim o tem področju, kjer sem bolj »doma«.

Ventil: *Kako je bilo s prvo službo, katera znanja, ki ste jih pridobili v času študija, so vam pri opravljanju prve službe prišla prav, katera nekoliko manj in katera sploh ne?*

Dr. Pezdirnik: Petim letom študija na Fakulteti za strojništvo v Ljubljani je sledila zaposlitev za 10 mesecev v Železarni Jesenice, nato pa sem bil za eno leto vpoklican v jugoslovansko vojsko.

Po odsluženem vojaškem roku so me v Železarni novembra 1973 postavili za vodjo »vzdrževalnega oddelka« z 18 ljudmi za področje vzdrževanja hidravlike in pnevmatike po celotni Železarni Jesenice. Imenovan je bil oddelek HiP (hidravlika in pnevmatika), vsa leta znan po vsej Železarni. Mislil sem, da me bo zadela kap, ker nisem znal niti brati simbolov. Simbolično risanje funkcijskih shem, ki so osnovni dokumenti projektov fluidne tehnike in osnovna dokumentacija za njeno vzdrževanje že desetletja, mi je bilo popolnoma neznan. To področje se tedaj na Fakulteti za strojništvo ni skoraj nič predavalo, pa še vpisan sem bil na »napačno smer«. Ta nujnost prekvalifikacije tudi danes doleti številne mlade inženirje. Iskal sem drugo službo, a ker v enem letu nisem dobil nobene (nihče me ni hotel zaposliti brez izkušenj v praksi), sem tako celo življenje ostal »hidravlikar«.

Oddelek HiP je bil ustanovljen leta 1970 kot najmlajši oddelek v obratu strojnega vzdrževanja v Železarni Jesenice. Vodstvo Železarne je zgodaj spoznalo potrebo po specializiranih kadrih za področje pogonsko-krmilne hidravlike (PKH). Hidravlika

Vodno-oljno preskuševališče v LPKH, FS Ljubljana

je že takrat opravljala delovne gibe na najpomembnejših strojih in postrojenjih v proizvodnji (predvsem obe elektropeči, valjarna Blooming, valjarna Steckel, brusilna postrojenja, celotna nova hladna valjarna). Obrat strojnega vzdrževanja je tedaj štel preko 500 ljudi. Oddelek HiP je imel svojo delavnico s pripadajočim orodjem in stroji za izdelavo rezervnih delov ter za popravila in obnove sestavin fluidne tehnike, poleg tega je bil »padalska enota« za hitre intervencije na področju celotne Železarne na strojih in postrojenjih, opremljenih s hidravliko in pnevmatiko. Železarna Jesenice je tedaj štele preko 7000 zaposlenih, raztezala pa se je po dolini v dolžini približno 7 km. Stroški vsake ure izpada proizvodnje v železarstvu so bili že tedaj enormno visoki, prav hidravlika pa je ob neustreznem vzdrževanju zelo podvržena izpadom delovanja. Zato je tedanje vodstvo dajalo poseben poudarek vzdrževanju hidravlike.

Moj »predhodnik«, prav tako diplomant Fakultete za strojništvo v Ljubljani, je odšel na vodenje gradnje nove hladne valjarne na Koroški Beli (l. 2015 bo praznovala 40-letnico obratovanja), mene pa je vodstvo Železarne, po dogovoru z njim, postavilo na to delovno mesto.

Znanja, pridobljena pri večini tedanjih študijskih predmetov, so mi

koristila na tem delovnem mestu, le znanja s področja jeklenih konstrukcij so bila preobsežna. Diplomiral sem namreč pri prof. Kovačcu iz problematike livne žerjavne proge v jeklarni Železarne Jesenice za žerjave do 125 ton. Pri tem sem prišel do nekaj zanimivih ugotovitev in tudi rešitev ter na področju jeklenih konstrukcij diplomiral leta 1972 kot že redno zaposlen v Železarni.

No, potem pa me »vržejo v hidravliko«! Področje pnevmatike je bilo v Železarni, ker je to pač takšna industrija, precej postransko. Čeprav sem v Železarni poleg vzdrževanja naredil tri pnevmatične projekte, ki so dobro delovali, mi je bila pnevmatika vse življenje nekako bolj »zoprna«.

Po 8 letih vodenja sem oddelek HiP prepustil svojemu asistentu, prav tako diplomantu Fakultete za strojništvo Univerze v Ljubljani, in znotraj Železarne Jesenice odšel za 6 let na delovno mesto najprej strokovnega sodelavca na Oddelku za tehnične izboljšave delovnih naprav (TIDN). Oddelek je imel do 20 zaposlenih, od tega 6 do 7 inženirjev strojne in elektrostroje. Po dveh letih, takoj po upokojitvi vodje TIDN-a, sem prevzel vodenje tega oddelka, kjer smo delali tudi projekte strojev in manjših postrojenj za železarstvo.

Tudi po prevzemu vodenja, ki mi je jemalo zelo malo časa, sem večinoma delal na področju hidravlike pri večjih investicijskih projektih v Železarni in na projektih, ki smo jih izvajali v okviru oddelka TIDN. Projektiral sem nove in/ali dopolnjeval obstoječe hidravlične sisteme in vodil delo oddelka. Na tem delovnem mestu sem, seveda s študijem ob delu, leta 1984 magistriral. V teh 6 letih sem naredil večje število projektov pogonsko-krmilne hidravlike, od katerih je bila približno polovica realizirana in so delovali več let, nekateri še danes. Te z veseljem »srečam« ob svojih obiskih v Acroniju, ki je »naslednik« Železarne Jesenice. V teh 6 letih sem se naučil projektirati sisteme pogonsko-krmilne hidravlike za železarstvo in podobno industrijo.

Ventil: *Kaj je bilo odločujoče, da ste se podali na področje pnevmatike in hidravlike?*

Dr. Pezdirnik: Kot sem povedal že v odgovoru na prejšnje vprašanje, je bila odločujoča poteza vodstva Železarne, da me postavi na to delovno mesto, kjer so izrecno zahtevali diplomiranega inženirja strojništva, čeprav so imeli tedaj vodje ostalih 9 oddelkov vsi, razen enega, srednjo tehnično šolo. Ne pozabimo: to se je dogajalo pred 40 leti.

Ventil: *Kar nekaj let ste službovali v podjetjih, ki so delovala na trgu in so bila in so še vedno izpostavljena močni konkurenci. Katera dela ste opravljali v teh podjetjih? Katera so ta podjetja in kako so vam praktične izkušnje služile kasneje pri pedagoškem in raziskovalno-razvojnem delu?*

Dr. Pezdirnik: Svoje 14-letno delo v Železarni Jesenice sem že dokaj podrobno opisal, potem pa me je »splet okoliščin« vodil dalje. V Železarni je bilo nekaj let v osemdesetih letih preteklega stoletja razmeroma slabo, apatično vzdušje; številni strokovni kadri so jo tedaj zapuščali. Podjetje Merkur, npr., se je tedaj »napolnilo z železarskim strokovnim kadrom«. To je tudi mene »zvabilo«, da sem po 14 letih dela v Železarni

na povabilo vodstva podjetja Veriga Lesce odšel jeseni 1987 tja za tehničnega direktorja, po reorganizaciji pa sem bil direktor razvoja v Verigi. Zaradi preobilice sestankovanja in odrezanosti od pogonsko-krmilne hidravlike, ki sem jo močno pogrešal, sem se po dobrih dveh letih 1. januarja 1990 zaposlil (po predhodnem dogovoru tam) v podjetju Kladivar Žiri na mestu samostojnega raziskovalca. Delo je bilo »umirjeno«, strokovno-znanstveno, pa sem začel razmišljati o doktoratu, nisem pa nikakor ne razmišljal o tem, da bi po doktoriranju (če bom uspel) odšel v službo na fakulteto, a dejansko življenje kroji usode po svoje.

Ko je, predvsem zaradi finančne krize v letu 1991, podjetje Kladivar prodalo svoje delovne prostore v treh pritličnih stanovanjih v Škofji Loki in ta del raziskovalne enote preselilo v Žiri, sem se znašel v »škripcih«. Pot v približno 90 km oddaljeno službo je bila, kakršna je pač bila, skoraj nemogoča. Da bi pa stanoval v Žireh, je bilo ob na novo zgrajeni in leta 1987 vseljeni novi hiši in 4-članski družini tudi nesprejemljivo. Zato sem poleti 1991 iskal novo službo. Dobil sem jo v litostrojski Tovarni viličarjev, kjer je bil takrat generalni direktor prof. dr. Duhovnik. Delal sem na projektiranju in razvoju hidravličnih sistemov za viličarje. Področja mobilne hidravlike prej nisem poznal, zato je bilo dodatno izobraževanje oz. dopolnjevanje znanja na tem področju zame dobrodošlo. V čast si štejem, da sta hidravliki 25- in 42-tonskega viličarja izključno moje delo, ne pa kopiji kakšnih drugih.

Na prvem in drugem delovnem mestu v Železarni Jesenice sem ob sodelovanju na številnih in velikih investicijskih projektih v železarstvu dodobra spoznal pogonsko-krmilno hidravliko v težki industriji v razvitem svetu. Oprema je bila nekako do leta 1980 večinoma iz ZDA, potem pa pretežno iz evropskih dežel, prevladovala je nemška. Ob tem sodelovanju in dodatnem, predvsem individualnem izobraževanju sem pridobil obsežna znanja na področju hidravlike. Dopolnjeval sem jih z

vsakodnevnim delom na vzdrževanju in nato še projektiranju. V času devizne krize v takratni Jugoslaviji je bil uvoz zelo težaven. Tedaj je nekatere projekte hidravličnih sistemov za Železarno Jesenice izdelala Prva petoletka iz Trstenika v Srbiji, vendar po naši projektni dokumentaciji. Vse te izkušnje sem kasneje s pridom izkoristil pri pedagoškem delu na področju fluidne tehnike in vzdrževanja. Vsa leta dela na Fakulteti za strojništvo sem bil namreč nosilec številnih predmetov za področje vzdrževanja. Prav ta predavanja in vaje so mi bile v veliko veselje, za aplikacije sem uporabil številne primere iz svoje prakse v Železarni Jesenice, v Kladivarju in Tovarni viličarjev. Že pri delu na magistrski nalogi z naslovom Prehodni pojavi pri hidravličnih napravah v železarstvu (mentor doc. mag. Stuček) sem se dodobra spoznal s problematiko, ki je v železarstvu še posebno pereča. Raziskovalno-razvojno sem na tem delal še dolga leta na Fakulteti za strojništvo. Uspel sem izdelati za uporabo v praksi dokaj enostaven matematični model, ki projektantom z zadovoljivo natančnostjo vnaprej prikaže, ko je projekt še »na papirju«, amplitude in frekvence nihanj tlaka in hidravličnega toka v sistemih, predvsem obremenjenih izvršilnih sestavin za predvidene rešitve. Prispevki s to tematiko so bili sprejeti tudi na aachenskih in dresdenskih kolokvijih. Ta model sem podal tudi študentom pri predavanjih in vajah iz fluidne tehnike ter hidravlike in pnevmatike.

Izkušnje in spoznanja, pridobljena na mestu samostojnega raziskovalca v Kladivarju, sem razen pri pedagoškem delu v zelo veliki meri uporabil tudi pri razvojno-raziskovalnem delu. V Kladivarju sem se spoznal s številnimi specifičnostmi, ki jih ni niti v katalogih niti v literaturi. Izdatno so mi koristila že pri delu za doktorat in nato vsa leta pri razvojno-raziskovalnem delu. Veliko teh znanj in spoznanj sem posredoval študentom.

V Tovarni viličarjev sem se dodobra spoznal z mobilno hidravliko in ta spoznanja prenesel predvsem na študente pri predavanjih in vajah.

Izgled dela notranjosti LPKH

Ventil: Katerega leta ste prišli v službo na Fakulteto za strojništvo v Ljubljano in kaj je pogojevalo to vašo odločitev?

Dr. Pezdirnik: Po treh letih moje zaposlitve v Tovarni viličarjev se je govorilo, da bo šla tovarna v stečaj, ker, kot so bile informacije, ni bilo sredstev za obratovanje. Takrat sem se začel zanimati za drugo službo. Znanci, ki so ravno takrat na Fakulteti za strojništvo v Ljubljani sodelovali pri ustanavljanju Visoke strokovne šole, so mi ponudili, da lahko s svojimi skoraj 20-letnimi izkušnjami in magisterijem pridem predavat na Fakulteto za strojništvo kot višji predavatelj. Sprejel sem in nisem dalje iskal nove službe. Na Fakulteti za strojništvo v Ljubljani sem tako nastopil službo 1. novembra 1994.

Ventil: Kako se spominjate prvih let službovanja na Fakulteti za strojništvo? S kakšnimi problemi ste se srečevali in kako ste jih reševali?

Dr. Pezdirnik: Mislil sem, da mi bo na fakulteti lepše kot v industriji, vendar sem v nekaj tednih spoznal, da sem se motil. Bilo mi je žal, da sem zapustil industrijo, vendar so bile leta 1994 možnosti za zaposlovanje inženirjev v industriji slabe. Z veseljem bi šel nazaj v Acroni, a sem »dobil signale«, da so možnosti za

zaposlitev zelo slabe. Zato sem ostal na fakulteti in se novemu okolju nekako, oziroma deloma, prilagodil.

Kot sem že omenil, sem že leta 1991 razmišljal o doktoratu, kaj dosti dlje od razmišljanja pa dve do tri leta nisem prišel. Ko sem se zaposlil na Fakulteti za strojništvo, mi je predstojnik katedre kaj kmalu povedal, da bom moral doktorirati, sicer bom najbrž v kratkem času ob službo. Obvestilo sem vzel resno, zato sem tik pred svojim »abrahamom« (poleti 1997) doktoriral. Tako sem bil na Fakulteti za strojništvo najprej višji predavatelj, od leta 2000 dalje pa docent.

Kolegi iz industrije so me pogosto spraševali, če je problem delati s študenti. Vedno sem jim odgovoril, da so, vsaj zame, študenti na Fakulteti za strojništvo najmanjši problem. Kot mlad inženir sem honorarno do 11 ur tedensko poučeval na tehnični srednji šoli (TSS) strojne in metalurške stroke na Jesenicah in tudi tam mi je bilo to delo všeč. Ta srednja šola je bila tedaj nekako »železarska«, pa smo skoraj vse strokovne predmete poučevali inženirji iz Železarne Jesenice. Dolga leta je bil glede tega nek dogovor med šolo in Železarno; vodstvo Železarne je takšno honorarno delo podpiralo. Številni moji dijaki so mi kasneje, po

diplomi na Fakulteti za strojništvo v Ljubljani, kot sodelavci v Železarni pogosto povedali, da s strokovnimi predmeti na Fakulteti za strojništvo niso imeli težav. Sodelovanje med Železarno in TSS je bilo očitno dobro in učinkovito. Očitno so tudi te zgodnje izkušnje pripomogle, da mi je bilo pedagoško delo na Fakulteti za strojništvo všeč.

Medsebojni odnosi na Fakulteti za strojništvo pa mi niso bili »po godu«; že od samega začetka ne. Do 1. novembra 1994 sem torej delal v industriji v štirih različnih podjetjih na petih delovnih mestih. Predvsem v Železarni Jesenice smo vseh 14 let mojega dela medsebojno zelo dobro (to sem spoznal šele kasneje) sodelovali tako na področju vzdrževanja kot tudi pri izboljšavah ter rekonstrukcijah strojev in postrojenj, pa tudi pri projektiranju in zagonu novih. Tedaj se ni kaj prida uporabljala termin *timsko delo*, a smo ga kljub temu dobro izvajali. Odnosi so bili (tudi to sem spoznal šele kasneje) dokaj iskreni, medsebojno smo si pomagali, izmenjevali mnenja itd., skratka, reklo bi se, tovariški. Vse to sem po prihodu na Fakulteto za strojništvo zelo pogrešal. Kako sem to reševal? Pretežno tako, da sem se čim manj vključeval v »igrice«.

Ventil: Ste velik strokovnjak predvsem za hidravliko. Kakšno je stanje v slovenski strojni in drugi industriji na tem področju v primerjavi z industrijsko najbolj razvitimi državami?

Dr. Pezdirnik: Razen s hidravliko se praktično vse življenje, od vključno prvega delovnega mesta dalje, ukvarjam z vzdrževanjem s poudarkom na vzdrževanju pogonsko-krmilne hidravlike. To področje me zanima, predmete s tega področja sem tudi predaval. Mislim, da sem študentom dal mnogo, ker sem znanje iz knjig dopolnjeval in strukturiral, predvsem pa sem se oziral na to, kaj smo v prejšnjih desetletjih na tem področju delali napačno. Študente sem poskušal vzgojiti v smer, kako se dela pravilno. Ker sem 14 let delal v Železarni Jesenice na področju vzdrževanja in projektiranja, sem pridobil dober občutek za

vzdrževanje, posebej v železarstvu, kjer je vzdrževanje izrednega pomena. V tej in podobnih industrijah stroji in postrojenja delujejo večino 24 ur dnevno, izgube ob izpadih proizvodnje so velike, »by-pass« proizvodnih poti ni. Zato naj bo tu razmeroma zelo malo kurativnega vzdrževanja, pač pa naj bo večinsko preventivno vzdrževanje glede na stanje, od tega v čim večji meri napovedno. To omenjam zato, ker je v preteklih desetletjih propadel velik del slovenske strojne industrije, zdaj pa v okviru EU uvažamo stroje in postrojenja in jih uporabljamo za proizvodnjo približno pod enakimi pogoji kot preostali del EU in razvitega sveta. Tako je zelo pomembno, da na teh delovnih sredstvih proizvajamo čim kvalitetnejše izdelke, v čim večjih količinah in ob čim daljši uporabni dobi teh sredstev. To pa so osnovne naloge vzdrževalnih služb, ki torej lahko bistveno pripomorejo h konkurenčni proizvodnji. Zato menim, da je treba vzdrževalni stroki v industriji dati poseben poudarek in kvalitetne kadre. Fakulteta za strojništvo se na to slabo odziva, še posebno po uvedbi bolonjskega študija.

Pomen hidravlike v industriji oz. gospodarstvu narašča. V projektih v železarstvu, kjer je zadnja desetletja PKH vključena, predstavlja ta 20 do 40 % vrednosti celotnega projekta, pri mobilnih strojih pa pogosto še več. Ker pa PKH stroju/postrojenju »daje življenje«, je njen pomen še večji. Ali se to odraža v študijskih programih na Fakulteti za strojništvo?

Stroji in postrojenja, investirani v industrijsko proizvodnjo v zadnjih dveh desetletjih, so, po mojem videnju, na področju PKH enakovredni tistim v tujini, le za prejeto tehnično dokumentacijo za vzdrževanje to ne drži, kar se bo v prihodnosti še odražalo v problematiki vzdrževanja. Ko o tem diskutiramo pri industrijskih izobraževanjih, ugotavljam, da se vzdrževalni kadri tega zavedajo, vzrokov za takšno stanje pa je več. Vendar na tem mestu ne bomo razpravljali o tem.

Kar se tiče razvoja in aplikacij PKH v naši industriji, predvsem v t. i. drob-

Del sistema PKH v valjarni v Acroniju

nem gospodarstvu, me tudi odnos malih podjetnikov do tega ohrabruje. Njihove visoke zahteve pripomorejo k razvoju sodobnih visoko kvalitetnih hidravličnih sestavin; LPKH ima s tem številne in dobre izkušnje. Razvili smo večje število sestavin in sklopov, ki so zadostili visokim zahtevam naročnikov. Ti pa seveda postavljajo takšne zahteve, da izpolnjujejo pogoje v razvitih državah, kamor podjetniki, naši naročniki, izdelke izvažajo.

Ventil: Ste član uredniškega odbora revije Ventil od začetka njenega izhajanja. Veliko člankov ste objavili v tej reviji. Kako jo ocenjujete in kaj predlagate za njeno izboljšanje?

Dr. Pezdinik: Moja ocena revije Ventil je odlično, nimam nobenih resnih predlogov za izboljšanje. Pred precej leti sem bil tudi pri reviji Strojniški vestnik, ki je odplavala v znanstvene vode, kar je iz številnih razlogov opravičljivo, vendar so me zaradi tega mnogi znanci iz industrije »štenkarili«. Zato je, po mojem mnenju, zelo prav, da je Ventil aplikativno usmerjen in zato tudi zelo bran.

Ventil: Na koncu pa še nekaj besed o vaših hobijih in aktivnostih v prostem času, še posebno sedaj, ko imate več časa za te stvari.

Dr. Pezdinik: Več časa?! Saj poznate tisto o »več časa« in upokojencih? Najprej sem po upokojitvi od 1. oktobra 2012 sedem mesecev malo »zabušaval«, komaj uspel »spraviti v red« kabinet doma, malo začel iskati »honorarne aktivnosti«, prepričali so me, da sem prevzel predsedovanje 430-članskemu Društvu upokojencev Dovje - Mojstrana, moj sin na drugi strani našega vrta gradi hišo ipd. Po 7 mesecih se je počasi vse začelo pospešeno »odvijati«, sodelujem še s svojim bivšim laboratorijem LPKH na Fakulteti za strojništvo, intenzivno sodelujem z Acronijem, v manjši meri še s tremi podjetji itd. Svoji psički, 50-kilogramski aljaški malamutki, sem ob odhodu v pokoj obljubil vsaj 2 uri hoje dnevno, pa obljube ne uspem več v celoti izpolnjevati, čeprav bi vsak od naju moral izgubiti nekaj kilogramov.

Moj ekološki zelenjavni vrt, obdelovalne površine skoraj 300 m², tudi zahteva kar nekaj časa. Upam, da bom ob koncu teh vročih poletnih tednov uspel obnoviti svoj pred tremi leti prekinjeni hobi – lokostrelstvo – angleški klasični dolgi lok. Najbrž vidite, da mi dolgčas res ni.

Ventil: Prav na koncu: ali je mogoče še kaj zanimivega iz vašega življenja, kar vas nismo vprašali in bi radi povedali našim bralcem?

Dr. Pezdirnik: V mojem življenju ni bilo kaj prida zanimivih stvari. Ob tej priliki bi se pa »obregnil« ob sledeče: na Fakulteti za strojništvo je že nekaj let zelo velik poudarek na znanstvenih točkah SCI. Ali so res tako pomembne za kvaliteten predavateljski kader, za naše gospodarstvo in za našo uspešno prihodnost? Moj asistent, zdaj doc. dr. F. Majdič, je moral biti na praksi vsaj 6 mesecev na enem od tujih inštitutov, da je s tem izpolnil enega od pogojev za prevzem mojega delovnega mesta. Uspel sem se dogovoriti s predstoj-

nikom v svetu enega najuglednejših inštitutov za fluidno tehniko – IFAS Aachen, Nemčija – svetovno znanim prof. dr. Murrenhoffom, da ga sprejme. Pa me je zanimalo, kako je tam s to »SCI-znanostjo«. Moji sodelavci v laboratoriju LPKH so »pobrskali« po internetu in ugotovili, da ima prof. dr. Murrenhoff sicer zelo bogato bibliografijo, tistih del, ki imajo SCI, pa niso našli niti toliko, kot je na Fakulteti za strojništvo v Ljubljani pogoj za pridobitev naziva docent. Vendar je nemško gospodarstvo na enoto prebivalcev, npr. na en milijon, mnogo bolj uspešno kot slovensko!

Izkoristil sem priložnost, da sem to povedal našim bralcem; saj veste, tudi v Andersenovi pravljici *Cesarjeva nova oblačila* je moral nekdo nekaj povedati.

Ventil: Doc. dr. Pezdirnik, prav lepa hvala za vaše odgovore in še enkrat iskrene želje za vaše dobro počutje in uživanje v zasluženi upokojitvi.

Prof. dr. Janez Tušek
UL, Fakulteta za strojništvo

Univerza v Mariboru
Fakulteta za Strojništvo
Laboratorij za Oljno Hidravliko

član
FTS – Fluidna Tehnika Slovenije
CETOP – Evropski Komite Fluidne Tehnike

MARIBOR, 19. in 20. SEPTEMBER 2013

mednarodna konferenca

Fluidna Tehnika 2013

Vabilo

Mednarodna konferenca Fluidna Tehnika 2013 je osrednji bienalni strokovni dogodek s področja hidravlike in pnevmatike v Sloveniji in JV delu Evrope. Z več kot 18 letno tradicijo je brez dvoma pravi barometer dogajanja na področju uporabe te tehnike pri nas in v svetu.

Poslanstvo konferenc FLUIDNA TEHNIKA je predstaviti nova spoznanja in dosežke domačih in tujih strokovnjakov, pospešiti prenos najnovejših raziskovalno-razvojnih dosežkov ter spoznanj v vsakodnevno prakso, kot tudi predstaviti nove proizvode in storitve z vseh področij tehnike, kjer sta prisotni hidravlika ali pnevmatika.

To potrjujejo tudi napovedane teme prispevkov. Varčevanje z energijo na področju pnevmatičnih in hidravličnih pogonov, evolucija razvoja filtrov in nove metode testiranja filtrov, okolju prijazna hidravlična olja za hidrocentrale, napovedovanje preostale uporabne dobe hidravličnih olj, bionični pristop k snovanju komponent fluidne tehnike, ... je samo nekaj naslovov iz programa konference.

Podrobnejši program konference, spremljajoče strokovne dogodke, kot tudi vse informacije glede pravočasne prijave, lahko najdete na domači spletni strani konference:

<http://ft.fs.uni-mb.si>

